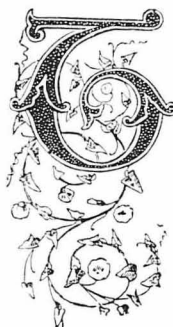

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Α τρία νέα βασιλόπουλα υπήρχαν στην περὶ-
λευστή αἰθούσα πρὸς ἄκρην ἀπὸ τὸ χρό-
νισμα καὶ τὸ σπασίμα καὶ διαφθίνοντα πρὸ-
τὸ μὲν καὶ καθόταν με μεγαλοπρέπεια ἀνά-
ντι πρὸ θρόνου ἀπὸ πολυτίμητα ταξίδια καὶ ἔιχε
τὰ πόδια τὸν ἀνομιματικὸν βένον στή γαίτη
ἐνὸς ἐξυπνομένου λοντινοῦ.

Ἀξιοπένε μάργ, τὸν εἶπαν, εἰδὸς πρὸς ἄ-
πόχρητες μετὰ τὰ πάντα βασιματὶ σου κατορθώ-
ματα φησὶ δὸς κανένας ἄλλος σ' ὄχις τις
χοίρης τὸν δόκιον, μάργ πὸς εἰσάστε βασιλό-
πουλα καὶ θέσωμεν γὰ γόνιμα ποιητές...

Ὁ μάργος μάργος χαμογέλασε, κοιτώντας
τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ποὺ τὸ σκεπάζον ἄσπρα
σάν γιὰ μαλλιά, καὶ τοὺς ἀποκρίθηκε:

— Ποιητές! Θέλετε γὰ γίνετε ποιητές;
Μὰ πὸς σὰς ἤρθε αὐτὸ; Ἀπὸ ἁπλοῦ πρῆγ-
μας πὸς εἶστε, ἔχετε τὴν ἐπιθυμίαν γὰ φράστες
ὄς τοὺς θεοὺς; Μὰ εἴρατε τὴ σημαίνει ποιη-
τής, θροῖα μου βασιλόπουλα;

«Ποιητής εἶνε αὐτὸς πὸς δὲν ἄρασι τίποτε ἀπ' ὅσα ἐπινοῶν
σὸν κόσμον, πὸς δὲν ἔχει τίποτε πρὶν γὰ ἐπιθυμίαν, ἄρα εἶνε ὅλα
διὰ τὸν καὶ πὸς ἔχει ὁσάδεσ ποδοὺς πὸς δὲν θὰ ἐκλιθοῦσιν ποτέ...
Ποιητής εἶνε αὐτὸς πὸς πῶς ἀπὸ τοὺς θεοῦς τὸ δῶρον τοῦ στίχου,
πὸς τὴ μέσα σὸ δόκιμον μὲς ἄ-
τέλειωτες χοιτείας, πὸς ὅσοι-
μαίτε γινάσκῃ μέσα σ' αὐτὴ, πὸς
καταίει σὸ γὰρ χαμομένο ἀπὸ
τριαντάφυλλα καὶ λουλουδία, πὸς
ἔρασι τὸ μέτωπο τοῦ πρός; τ' ἄ-
στέρια...

«Τὸ ποῖόν τὸν ἀγαπῶν, τὰ
πόδια τὸν λατρεύον, ἢ γενναίως
πεθάνον ἀπὸ ἔρωτος γὰ αὐτὸν;
Θέλετε λοιπὸν, ἀσθένια, γὰ γίνε-
ται ποιητής; Μάργτε πὸς, μάργ
ἀνομιὰ τὴν ἐπινοήσαν αὐτὴ ἐπι-
θυμία σας, ἦσαν ἀποφασισμένοι
γὰ σὰς δόξω, μετὰ τὴ βοήθειαν
τὸν μαίον αὐτὸν γινάσκον πὸς
καταστῆσαν ἔτοιμοι σὶς προ-
σταγῆς μου.

«Ἐξοῖνα ὄμιος θηλάθηκα
πὸς ἔδω καὶ πολλὰ χρόνια εἶχα
δεῖ τὴ μητέρα σας, νέα κοπέλα,
τότε καὶ σήμερον βασιλοῦσα, γὰ
κόρη καταφρονῶν μέσα σ' ἕνα ἀ-
γρὸ γυναικὸ χροσὸ στήσια, μετὰ
τὴ με ἀλιετήρη γαίτη τοῦ κοινῆ.
Φυλοῦ ἀνομιὰ σὸ ποὺ μου ἐνεῖται
τὴν εἰκόνα καὶ πρέπει νὰ διολο-
γησῶ πὸς με χαροποιεῖ ποῖο
ἢ θύμισι τῆς.

«Ἐστὸς ἀπ' αὐτὸ, πὸς μίλησε γὰ σὰς ἕνα ἀπὸ τὰ πὸ ἀγαπητέμα
μου ἀρδῶνα πὸς ἔχει τὴ συνθήκη νὰ κελαιδιτὰ βράδια ταξιδιὰ μέ-
σα σὶς ἀνθημένους φύλλοις τοῦ παλατιοῦ σας καὶ νὰ κινεῖται πρὸς
τὸ παρθένω σας, ὅταν στέκεστε ἐκεῖ καὶ ὀνειροποιεῖτε.

«Θέλω λοιπὸν νὰ κάνω κάτι γὰ σὰς καὶ νὰ μὴν ἀρῶσιν τὴν παρῶ-
νλησι σας ἀνεκτέλεστον, ἄραμου λοιπὸν νὰ γίνῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς
σας ποιητές. Τώρα πιστεῖτε, νέα μου βασιλόπουλα, πὸς θὰ γονατί-
στε μπροστὰ μου καὶ θὰ μ' εὐχαριστήσετε...»

Τὰ τρία βασιλόπουλα ἔπεσαν ἀέσιος μπρὸς στὰ πόδια τὸν γονα-
τιστὰ, ἐκφραζόντάς του μετὰ τὸ ἦθος τὸν τῆν πὸ βαθεῖα ἐνθουσιασμένη
τοῦ. Κατὰ βάθος ὄμιος δὲν ἦσαν τόσο πολὺ εὐχαριστημένα ὅσο θε-
λεαν νὰ φενοῖν.

— Καὶ πὸς ἀπ' τοὺς τρεῖς μας θὰ γίνῃ ποιητής, δοξασμένε μά-
ργ; τὸν ὄπισθη.

Ὁ μάργος τότε τοὺς ἀποκρίθηκε:

— Ἐκεῖνος ἀπὸ τοὺς τρεῖς σας πὸς θὰ δεχθῆ ἀντάξιως τῆς δόξας
τῆς μεγάλης πὸς ζητάτε. Ἄρασθε με, καὶ θὰ σὰς ἐξηγήθῃ καλύτερα.
Θὺ σὰς ἀνομιματικὸν σὲ διάστημα ἐνὸς ἔτους νὰ γινώσθε ὀλοκληρῆ
τὴν οἰκονομίαν, ὅχι ὄμιος μάζω, ἀλλὰ χροσὸτὰ ὁ καθῆνας. Στὴν περὶ-
οδία σας αὐτὴ θὰ μελετήσετε τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς πόπους, τὰ πράγ-
ματα καὶ κατόπιν θὰ γινώσθε σὸ παλάτι μου τὸ μαμαρῶνον. Σὲ πρῶ-
τον πὸς θὰ μοῦ διηγήθῃ τότε τὴν ὁρασιότερη ἀνάμνησι ἀπὸ τὸ ταξιδι-
όν, θὰ προσάρατε ὄς δῶ-
ρο τὴν Ποίησι!

***

Ἄραφ πέραςος ὁ ὄρι-
σμένος καιρὸς, τὰ τρία

βασιλόπουλα ἐναπαροῦσιν ἀστῆσαν σὸ παλάτι τοῦ ἐξοκονομένου μάργου
πὸς ἢ γενναίως τὸν εἶχε τὸ χροῖμα τὸν ἄσπρον λουλουδίον.

Μόλις μπήκαν μέσα, ἀποκρίθηκαν μπροστὰ του με σεβασίω, γὰτι
ἦσαν κατὰ πὸς πρέπει νὰ φενοῖνται σὸς μάργου.

Ὁ μάργος, σάν τοὺς εἶδε, τοὺς ἔρωτησε:

— Ἐ, λοιπὸν, φιλοδοξεῖτε φίλοι μου, τί σὰς συνέβη κατὰ τὴ διάρ-
κεια τοῦ ταξιδιοῦ σας; Τὶ ἦταν ἐκεῖνος πὸς σὰς ἔκανε τὴ μεγαλοπρέ-
πειαν ἐνὶ σὶς ἀπ' ὅλα; Ἄς μίλησῃ πρῶτος ὁ πὸς μεγαλὸς ἀπὸ σὰς...

— Ἐγὼ, ἀποκρίθηκε ὁ πρωτότοκος, πλησιάζοντας ἐπιτός του, ἐνὸ
τὸ βλέμμα τὸν ἀστράγατε, συγκινηθῆκα περισσότερο ἀπὸ μὴν μάχη φο-
βερὴ πὸς γινῆκε σ' ἕναν κάμπο πλατῶ, κατὰ τὸ ἡλιόγερα. Τὰ ὄλα
ἀντηροῦσαν τρομαχτικὰ καὶ ἔβραζαν φλόγες καὶ καπνὸς. Ἡ σημαίης
κινεῖσταν ἐπὶ κεφαλῆς τὸν στρατευμάτων πὸς ἀλάλαζαν. Ἡ τρομαγῆς
τὸν νικητὸν, πὸς ἔφρονονταν μέσα στὴ γαίτη τοῦ θροῦνον, ἐκελεῖσαν
τοὺς θροῦνος τὸν νικημένον. Κι' ἐνὸ οἱ τελενταῖοι ἔφεραν τρομαγ-
μένοι ἔδω καὶ ἐκεῖ, παρουσιάζοντες ἄερα κατὰ ἄλλα σ' ἄλλο τὸν ὁ
νεκρὸς στρατηγὸς τὸν νικητὸν, κοιτώντας περὶ ἡμῶν τὸ λοφέριον τοῦ!

Τότε ὁ καλὸς μάργος ἀποκρίθηκε σὸ βασιλόπουλο:

— Ἐνε ἀλθῆνα μεγαλοπρεπὸς θέμα νὰ βλέπῃ κανεῖς ἦρωτες πὸς
μάγονται ἀναματῶν τοὺς με ὄλα ἀστράγατῶ! Γι' αὐτὸ δὲν ἔχω τὸ
δόκιωμα νὰ πὸς πὸς δὲν σοὺ ἀξίει τὸ δῶρον πὸς ἀποστέλλωκα.

Ἐπειτα ὁ μάργος γέλασε σὸ δεύτερο καὶ πρῶτος:

— Ἐσὺ τί εἶδες;

— Ἐγὼ, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, εἶδα πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ δὲν
τοὺς ἔβωσα τὴ σημαίαν πὸς τοὺς
δίδουν οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι. Ἡ βα-
σιλικὴς δεινροστομίας ὅπου περ-
σινοῦν τὸς ὄμιος ὄμιος προχρῶ-
σες ντιμέσες πλουσιότητα διου-
ταῖα φορεῖματα, ἢ φιλόσοφες
ἀρῶντιστες πὸς χαμογελοῦν ὅ-
ταν τοὺς μιλῶν γὰ ἔρωτα, ἢ δύν-
ναμις τὸν βασιλιμάδον, τὰ πλοῦ-
τῶν φιλαργῶνον, ἢ κάμους
τὸν διαμαντιῶν καὶ τὸν ἀρῶντων
πετραδῶν, ὁ θροῦνοῦς, ἢ δόξα,
ἢ ἤρημ, ὄλ' αὐτὰ πὸς προκαλοῦν
ἐνὶ σὶς σὸν κόσμον, ἐπὶν μ'
ἄρασαν ἀδιάφορο.

Κι' ἐνὸ νοῦσα πὸς δὲν θὰ
θροῖσα κάτι πὸς νὰ ποῖνε ἀρ-
χῆτερα ἢ ἀνάμνησι τοῦ. Ἐτατα
γὰσπε σὲ μὴν πὸς ὅπου εἶχε
πλάκωσις ἐπιθυμία καὶ εἶχε προ-
ἔταξῃ φοβερὸς καταστοροῦς.
Ἦταν ἕνα φοβερὸ θέμα, ἀφάν-
τιστος φοριτῶ. Νεκρὸι παντοῦ,
σὶς πόρτες, στὰ ζωοφωλια, σὸς
δρόμους...

Ἦσαν ἔτοιμοι κίλλας νὰ
γέρω με φρεῖν ἀπὸ τὸν πένθιμο
ἐκείνο τόπο, ὅταν εἶδα μερικῆς
γενναίως πὸς περνοῦσαν ἄραβια
καὶ πηγαίναν ἀπ' τὸν ἕναν ἄρροστο σὸν ἄλλο, φερόντάς τοὺς φά-
μας καὶ παρηγορῶντάς τοὺς με λόγια τῆς καρδιάς. Δὲν φροδόντισαν
καλοῦν τὴν καταραμένην ἀρροστίαν, τὴν ἀρηφοῦσαν.

Γιὰ ν' ἀναχορῶσιν τοὺς ποιναιμένους, γὰ νὰ μὴν τοὺς ἀρῶσιν
ἀρροστέτενους στὴ δυναστία τοῦ, γὰ νὰ τοὺς ὀσοῦν ἀπὸ τὸ θά-
νατον, περφοροῦσαν τῆς θλίψης, τῆς ἀργῆνης, τοὺς κινούνης καὶ
ἀντικρίζαν με ἠροσιῶν αἰταράχησι τὸ φοβερὸ θάνατον πὸς ἀπειλοῦ-
σας καὶ τῆς ἰδίας...

Ἐ, λοιπὸν, ἀσθένθηκα τότε μὴν φλογερὴ λατρεία γὰ αὐτῆς τῆς
φιλιάνθρωπης γυναικὸς καὶ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή κατάλαβα πὸς δὲν ἔ-
πάχη τίποτε ὁρασιότερο στὴ γῆ ἀπὸ τὴ φιλιάνθρωπια...

Ἄραφ τὸν ἄωσιον με προσέχη, ὁ καλὸς μάργος τοῦ εἶπε:

— Δὲν ἔχω ἀντίρρησι πὸς ἢ πρῶτες τῆς φιλιάνθρωπίας εἶνε ἐνα ἀπ'
τὰ ὁρασιότερα καὶ συγκινητικότερα θεάματα. Ἄραμου δὲν μπορῶ νὰ
σοὺ κρῆνω πὸς εἶσαι καὶ ἐσὺ τὰ ἴδια δικαιώματα μετὰ τὸν ἀδερφὸ σου
γὰ τὸ δῶρον μου...

Ἐμενε ὄμιος ἀνομιὰ ὁ νεώτερος ἀπὸ τοὺς τρεῖς γιοκοῖς τοῦ βασιλιῆ,
λεγερός καὶ ὁρασιότερος σάν ἀνακίβητος λουλουδί, πὸς δὲν εἶχε ἀνομιὰ
μῆλῆσι.

Ὅταν λοιπὸν φωτιθῆκα, ἀπάντησε:

— Ἐγὼ δὲν ἔβωσα σημαία ὅτε σὶς φοβερῆς μάχης πὸς γίνονταν
σὲ κάμπος πλατειῶς κατὰ τὸ ἡλιόγερα, ὅτε σὶς φιλιάνθρωπες γυ-
ναίκες πὸς περνοῦνταν
τοὺς ἀρῶντους σὲ πολιτείας ὅπου
πλάκωσις φοριτῶ θανα-
τιῶ. Τὴν πρώτην μέρα πὸς
ἐξέκρινσα, εἰδὸς ἐξ ἀρχῆς,

— Ἐγὼ, ἀποκρίθηκε ὁ πρωτότοκος, ἐνὸ τὸ βλέμμα του ἀστρά-
γατε, συγκινηθῆκα περισσότερο ἀπὸ μὴν μάχη φοβερῆ...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Ως μεγαλύτερη επιστημονική ανακάλυψη του 18ου αιώνα, θεωρείται η μελέτη επί της ανατομής του ανθρώπου.

— Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι έστρεψαν μεγάλο σεβασμό προς τις γυναίκες και τις θεωρούσαν ίσες με τους άντρες, γι' αυτό δε τις ανέβαζαν και στο θρόνο.

— Οι Έλληνες της μακροβιότητας εποχής δεν έστρεψαν ψάδια, παρά μόνο σ' εσχάτη ανάγκη.

— Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι ελάτρευαν τόσες πολλές θεότητες, ώστε ο Ρωμαίος συγγραφέας Πετρονίος έγραψε κάποτε ότι ήταν εύκολότερο να βυθίς σ' αυτή τη χώρα έναν θεό, παρά έναν... κοινό άνθρωπο!

— Οι αυτοκράτορες της Γερμανίας κατά το 12ο αιώνα, είχαν το δικαίωμα να κανονίζουν αυτοί τους άρραβόνες και τους γάμους των εγγονών.

— Το πρώτο λατινικό πολιτικό κόμμα ιδρύθη στα 1878 υπό την αρχηγία του Γκαράκι και έλαβε την επωνυμία «Κόμμα των Έλευθεροφρόνων».

— Στο Θάβητ, όταν κανείς παντρεύεται τη μεγαλύτερη κόρη μιας οικογένειας κ' όλες ή άλλες αδελφές της γίνονται αυτοδικαίως νόμιμες γυναίκες του.

— Άλλα κατά το ίδιο έθιμο και ή κόρη, παίρνοντας έναν άντρα, γίνεται συγχρόνως συζύγος, όχι μόνον αυτού, αλλά και των αδελφών του!

— Ο αυτοκράτορας της Κίνας Τσίν, ο οποίος ήρθε κατά το 2ο αιώνα π. Χ., θέλοντας να κέρσει τους ύπαιθρους του να πιστέψουν πως ο κόσμος άρχισε... από αυτόν, έφαιξε στη φωνή όλα τα χειρονομία και τα κινήματα των περιαιμένων έποχών, συγχρόνως δε έκαψε και 460 σοφούς του βασιλείου του, για να μην τον προδώσουν στο λαό...

— Ο περιήρμος θαλασπόρος και έξερευνητής Κορτές, θέλοντας να αναγκάσει τους άντρες του να μείνουν στο Μεξικό και να ποικιήσουν, έκαψε διάοληρο το στόλο του.

— Ο Ίνχιαλτ Πράδα, ένας απ' τους άρχαιότερους βασιλείς της Σομαλίας, έπειδή είχε πολύ ήλιο και έπεική χαρακτήρα, για να γίνει πιο δυνατός και σκληρός, έτρεφόταν με καρδιές λιών.

— Η τιμή μιας γάτας, κατά τη διάρκεια της πολιωρίας της πόλεως Λά Ροσσέλι, στα 1628, ανέβηκε σε 45 λίρες.

— Το πρώτο έργο ανατομικής λέξεως, ότι έγραφή από τον πανάρεχο βασιλέα της Αιγύπτου Άθωσι, τον δέκατο π. Χ. αιώνα.

— Είδα κάτι που, έπειτα απ' αυτό, δεν μπόρεσα να ιδώ τίποτε άλλο. Και είμαι βέβαιος πως δεν έχω καθόλου δικαίωμα για το δόφο...

— Μή για πέσ μου, τι είδους; ρώτησε ο μάγος.

— Θα σάς πώ, άποκρίθηκε ο νέος. Καθώς έμπαινα σε μία πολιτεία, είδα μία κόρη που καθόταν στο παράθυρο κ' έβλεπε.

— Έξυγισσα, κίτταξα καλύτερα και μου φάνηκε άφορετά ομοιότητα στο πρόσωπό της. Έγώ όμως κίτταξα διάονα τα μάτια της, τα μάτια της τα γεμάτα με δάκρυα.

— Ω καλή μου κοπέλλα, τι ρώτησα, για ποιά αιτία κλαίς τόσο παραπονετικά;

— Κλαίω, μου άποκρίθηκε ή νέα με περιπάθεια, γιατί ο άφοροβιστικός μου, ο μάγος που άγάπησα στη γη, με παράτησε κ' άουλούθησε μία τοιγγάνα που έτυχε να διαβάην από δω...

— Κι' έξωκλούθησε να κλαίη σκελιάζοντας το πρόσωπο με τα λεπτά της χέρια. Έκλαψα τότε κ' έγώ, έκλαψα πολύ για την τύχη της.

— Κι' από τότε, σ' όλα μου τα ταξείδια, δεν μπόρεσα να προσέξω σε τίποτε γιατί είχα αδιάκοπα μπροστά μου δυό μαύρα λιπημένα μάτια γεμάτα δάκρυα...

— Ο καλός μάγος συγχινήθηκε πολύ από τη διήγησή του και στο τέλος φώναξε:

— Λοιπόν, παιδί μου, από τους τρεις σας εσύ θα γίνης ποιητής! Τίποτε στον κόσμο δεν είνε τόσο εγγενικό, τόσο ήρωικό, τόσο μεγάλο, όσο ή θλίψη των άγγων παρθένων, όταν άγκαλιώνε κάποιον κ' όταν αυτός τις παραιτά. Έσύ μου διηγήθηκες την άρωμότη άνάμνηση και σ' έσαν άξίες το δόφο! Ναι, θα σου χαρίσω το πρόνομιο των ήγων και τον ρυθμόν, που είνε ή πιο μουσική και μελωδική γλώσσα του ανθρώπου. Μάθε όμως, αγαπητή μου φίλε, που συγκινείται και κλαίει, όταν θρηνην ή έρωτευμένη κοπέλλες, πως εσύ και πριν σε κάμω έγώ, ήσουν από τη φρεση πλασμένος για... να γίνης ποιητής...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Οι έπιπυγματικοί χαρακτήρισμοί του άληρονητου Σπύρου Τσαγκάρη. Πως έχαρακτηριζε τον Γαβριηλίδη. Τι είδε στη Βιέννη. Μιά έπίσκεψή του στο Βενιζέλο. «Αν δεν βιαζόσουν να μεγαλώσης την Έλλάδα...». Τα κικερβώματα του λιπαρχου Μπίμπιζα.

— Ο μακαρίτης Σπύρος Τσαγκάρης, στον όποιο τόσα όφείλει ο Έλληναός Τύπος, διακρινότανε για τους έπιπυγματικούς χαρακτήρισμούς του.

— Για τον Γαβριηλίδη, π. χ., ο όποιος δεν είχε ιδέα οικονομολογίας, έλεγε:

— Καλός είνε ο Βλάσης, "Όλα τα ξέρει, μόνον ένα δεν ξέρει: Προσθεσι και άφαιρεσι!..

— Όταν μία φορά έπηρε ο Τσαγκάρης στη Βιέννη και τον ρωτούσαν οι φίλοι του, σάν γύρισε, τι τού έκανε μεγαλύτερη έντυπωση εκεί, άπανησε:

— Δο πράγματα, που δεν θα τα δώσω ποτέ στην Άθήνα: Πρασιανάδα και νερό!

— Για την Έλληνακή Λισαβούνη είχε έπίσης κάποτε:

— Οι δικαστάι μου είνε πάρα πολύ καλοί. Ένα μόνον έχωιν έλάττωμα: "Ότι δεν είνε... δικαίοι!

— Έπίσης για το μακαρίτη Τσαγκάρη διηγούτανε και το έβξι χαρακτήριστικό ανέκδοτο:

— Ήταν ή έποχή που ή Έλλάδα είχε υπερδυναστεύσει κ' ο Έλληναός στρατός προήλανε οργωδώς στη Θράκη και στη Μακεδονία. Πόλλες μεγάλες και μικρές, όνομαστές και φημισμένες, ή μία μετά την άλλη, περιήρχοντο στην κερσόρα του Έλληνακού στρατού. Ο Σπύρος Τσαγκάρης, παρακολούθη την προέλασι του στρατού μας, ίδρω παντού πρακτορεία προς διάδοσιν των ήρημεριδών. Άλλά το έργο του Τσαγκάρη το έκανε δύσκολο πολύ ή άκαμώτοσχη προέλασις του Έλληνακού στρατού και ή διαδοχική κατάληψη πόλεων, χωριούλεων και χωριών.

Μία μέρα ο Τσαγκάρης παρουσιασθηκε στο Βενιζέλο, να κάποιον τον έγρασια. Ο Προεδροκόπος, ο όποιος τον έκτιμωσε πολύ γιατί ήταν ήπιδεγμα φιλελευθίας και έπιπυγματικότητος, τον ρώτησε για τίς εργασίες του και την πρόδο των έπιχειρησέων του.

— Καλά, πολύ καλά πηγαίνωιν ή δουλειές, κέρσε Πρόεδρε, άπάντησε ο Τσαγκάρης. Δεν προφάνω να ιδώσω πρακτορεία. Άν δεν έδιαζόσονται μάλιστα τόσο, κέρσε Πρόεδρε, να μαγαλώσης την Έλλάδα, ή δουλειές μου θα λιμνάνουν... πολύ καλύτερα!..

***

— Ένας από τους περιφημότερος ηρωτάς των παλαιότερων χρόνων, ήταν κ' ο Μπίμπιζας, ο όποιος έδρασε επί Όθωνος στην περιφέρεια Άττικής και ο όποιος κάποτε είχε συλλάβει την περιφημη λουάσσα της Πλακεντίας. Δεν την εκράτησε όμως αιχμάλωτη, αλλά ήπιτοκίωτα φερόμενος, την άφησε ελεύθερη.

— Ο Μπίμπιζας είχε οφεί πολλές φορές μέσα στην Άθήνα, και μία φορά μάλιστα, καθώς βεβαίνοντα από μάρτυρας της έποχής του, έπαινε τον καρέ του στην «Όραία Έλλάδα», το άριστοκατακότερο γαγενείο του καφου του, όπως κατόνιν ο Χρήστος Νταβέλις.

— Έπίσης μία άλλη φορά, ο Μπίμπιζας ήρθε στην Άθήνα μεταμειωμένος σε κάλόγερο και παρουσιάσθηκε σ' έναν τοζογλόφο, ο όποιος είχε γδάσει τον κόσμο και τον όποιο έσημειούεμε να χαρίση μέρος του λόγου σ' ένα φτωχό όφειλέτη του.

— Ο τοζογλόφος χαιμώελασε στην άρχη για την άπαιτησι του τολμηρού ρασοφόρου, αλλά άμέσως άχράισε, όταν ο φοβερός καλόγερος άνωσε το ράσο του.

— Άν δεν φοβάσαι το Θεό, έτοια δώ όμως τα φοβάσαι, γέρο κολασμένο! του φώναξε άπειλητικά ο Μπίμπιζας, δείχνοντάς του τον πιστόλι και το μαχαίρι που είχε στη ζώνη του.

— Κι' ο τοζογλόφος αναγκάστηκε να ήπικώμη στη θέλησι του άτρομότη τοζογάρου.

ΕΥΦΥΜΑ ΣΚΙΤΣΑ

Ένα ζωντανό... ραδιόφωνο!..

